

Kapitola první

1

Přesně tři měsíce před vraždou na Martingale uspořádala paní Maxieová večeři. Po letech, když se na skandál kolem procesu již pozapomnělo a titulky v novinách srovnaných v zásuvce příborníku bledly, Eleanor Maxieová vzpomínala na ten jarní večer jako na vstupní scénu k tragédii. Paměť ve své selektivnosti a perverzité zahalila onu naprosto spořádanou večeři aurou jakési zlověstnosti a znepokojení. Při zpětném pohledu se jevila jako rituální shromáždění oběti i podezřelých pod jednou střechou, jako inscenovaná příprava k vraždě. Všichni podezřelí však ve skutečnosti přítomni nebyli. Především ten víkend na Martingale chyběl Felix Hearne. Nyní ve vzpomínkách však seděl u stolu paní Maxieové i on a úvodní výstupy jednotlivých herců sledoval pobaveným, cynickým pohledem.

Tenkrát ovšem byla ta večeře samozřejmě naprosto normální a trochu neslaná nemastná. Tři z hostů, doktor Epps, vikář a slečna Liddellová, správkyň Útulku pro dívky u Svaté Marie, společně večeřeli příliš často, než aby to pro ně vzájemně mohlo být čímsi novým nebo podnětným. Catherine Bowersová byla nezvykle zamklá a Stephen Maxie se svou sestrou Deborah Riscoeovou zase jen stěží skrýval rozmrzelost nad tím, že večeře musí být zrovna teď, kdy má Stephen po více než měsíci služeb v nemocnici konečně volný víkend. Paní Maxieová právě zaměstnala jako panskou jednu ze svobodných matek z útulku slečny Liddellové a dívka dnes poprvé obsluhovala u stolu. Rozpačité ovzduší, jež večeři poněkud znepříjemňovalo, však sotva způsobila přítomnost Sally Juppové, která

nosila na stůl a zručně odnášela prázdné talíře, což slečna Liddellová sledovala s uspokojením.

Aspoň jeden z hostů byl ale pravděpodobně naprosto šťasten. Bernard Hinks, chadfleetský vikář, byl starý mládenec, a tak vítal každou změnu umožňující mu uniknout výživným, avšak nechutným pokrmům své sestry, která mu vedla domácnost a nikdy ji nelákalo jíst mimo dům. Pro něj večere znamenala příjemnou společenskou událost. Byl to jemný muž s vlídnou tváří, vypadal starší než na svých čtyřiapadesát a měl pověst člověka bezvýrazného a plachého, pokud ovšem nešlo o náboženství. Teologie byla jeho hlavním, téměř jediným intelektuálním zájmem, a třebaže farníci jeho kázáním ne vždycky rozuměli, přijímali je s povděkem alespoň jako bezpečný důkaz vikářova vzdělání. Ve vsi však oceňovali, že se jim z vikářství dostává rady i pomoci, a jestliže se jim rada zdála někdy poněkud nesrozumitelná, aspoň na pomoc se mohli bez obav spolehnout.

Pro doktora Charlese Eppse znamenala večere prvotřídní krmi, konverzaci se sympatickými dámami a vůbec příjemné rozptýlení od trivialit jeho venkovské praxe. Byl vdovec, žil v Chadfleetu již třicet let a většinu pacientů znal natolik, že mohl přesně předpovědět, zda budou žít, nebo zemřou. Byl přesvědčen, že lékař může sotvaco udělat, aby na věci něco změnil, že je moudré vědět, kdy člověku nadešla poslední hodina, aby ostatním nezpůsobil moc velké potíže a sebe netrápil, a že přílišný medicínský pokrok jen prodlužuje život o pár nepříjemných měsíců k větší slávě pacientova doktora. Přesto všechno nebyl zdaleka tak hloupý, měl víc zkušeností, než byl Stephen Maxie ochoten uznat, a některým pacientům sdělil, co je nevyhnutelně čeká, ještě než nadešel jejich čas. Paní Maxieové posloužil při porodu obou dětí a byl ošetřujícím lékařem i přítelem jejího manžela, pokud zmatený mozek Simona Maxieho byl vůbec ještě schopen cenit si přátelství. Doktor Epps nyní seděl u stolu a nabíral vidličkou kuřecí suflé

s výrazem muže, který si svou večeří zasloužil a nemá v úmyslu nechat si ji náladou jiných zkazit.

„Tak vy jste se ujala Sally Juppové a jejího dítěte, Eleanor?“

Doktor Epps nikdy neměl zábrany bavit se o samozřejmostech. „Ona i ten chlapec jsou milí. A pro vás je to povyražení mít zase v domě takové mrně.“

„Doufejme, že je stejného názoru i Marta,“ poznamenala paní Maxieová suše. „Pomoc samozřejmě zoufale potřebuje, ale je velmi konzervativní. Možná nám ani nepoví, jak se na to opravdu dívá.“

„Však ona se s tím smíří. A morálních předsudků se brzy zbaví, když má v kuchyni pomocnici.“ Nad morálkou Marty Bultitaftové doktor Epps mávl zavalitou rukou. „Stejně jí to dítě přiroste k srdci. Jimmy je roztomilý klučina, ať už je jeho otcem kdokoliv.“

V tomto okamžiku usoudila slečna Liddellová, že by měla dát k lepšímu vlastní zkušenost.

„Nemyslím, doktore, že bychom měli problém nemanželských dětí zlehčovat. Samozřejmě musíme prokázat křesťanskou lásku,“ – slečna Liddellová se uklonila směrem k vikářovi na výraz uznání přítomnosti jiné autority a zároveň se omlouvajíc, že se mu plete do řemesla – „já mám však pocit, že se společnost jako celek s těmito dívkami příliš mazlí. Dostane-li se těmto dětem více pozornosti než manželským, společenská morálka začne upadat. A to už se taky děje! Je spousta chudých a počestných matek, jimž se nevěnuje ani zpoloviny tolik péče a pozornosti, jakou jsou zahrnovány tyto dívky.“

Slečna Liddellová se rozhlédla po kolemsedících, zrudla a opět se pustila s chutí do jídla. No dobrá, možná teď všechny poněkud ohromila, ale bylo třeba to vyslovit. A bylo právě na ní, aby to řekla. Zahleděla se na vikáře, jako by ho žádala o podporu, ale pan Hinks se na ni jen udiveně podíval a pak se opět soustředil na večeří. Slečna Liddellová, již spojenec

přehlížel, si podrážděně pomyslela, že milý vikář je až příliš zaujatý jídlem! A tu se ozval Stephen Maxie.

„Tyhle děti se určitě neodlišují od ostatních, až na to, že k nim máme větší povinnost. Nemyslím, že by jejich matky byly jiné. Ostatně, kolik lidí se v praxi řídí morálkou, podle níž opovrhují dívkami, které ji porušily?“

„Spousta, pane doktore, ujišťuji vás.“ Slečna Liddellová, již zaměstnání poznamenalo, nebyla zvyklá, aby jí mladí oponovali. Stephen Maxie může být nadějný mladý chirurg, ale proto ještě není odborníkem na padlé dívky. „Ale šokovalo by mě, kdyby některé mravy, o nichž jsem slyšela ve své práci, byly pro dnešní mládež opravdu typické.“

„Pokud jde o to, co je pro moderní mládež typické, můžete mi věřit, že právě tohle není natolik vzácné, abychom si mohli dovolit opovrhovat někým, koho to postihlo. Sally mi připadá naprosto normální a slušná.“

„Umí se chovat. A taky má obstojné vzdělání. Je to dívka s maturitou! Nikdy by mě ani nenapadlo ji vaší matce doporučit, kdyby nepatřila v mariánském útulku k těm nejlepším. Je sirotek, vychovala ji teta. Já ale doufám, že nebudete litovat. Sally je zvyklá tvrdě pracovat a chopit se příležitosti. Minulost je už pryč a je třeba na ni zapomenout.“

„Je asi dost těžké zapomenout na minulost, když má člověk tak hmatatelné memento,“ podotkla Deborah Riscoeová.

Doktor Epps, jemuž ten rozhovor šel na nervy, protože vyvolával špatnou náladu a možná i horší trávení, se snažil rychle zasáhnout. Bohužel jen přispěl k rozkolu.

„Je to vzorná matka a pohledná dívka. Třeba se seznámí s nějakým slušným chlapcem a ještě se provdá. To by bylo nejlepší. Nemůžu říct, že bych svobodným matkám nějak fandil. Příliš často se spoléhají na jiné a někdy končí špatně psychicky. Občas si myslím – já vím, že to je šílené kacířství, slečno Liddellová –, že by bylo nejlepší, kdyby ty děti hned po narození adoptovala nějaká slušná rodina.“

„O dítě se musí postarat matka,“ namítla slečna Liddellová. „Je její povinností o ně pečovat.“

„Celých šestnáct let a bez pomoci otce?“

„Je-li to možné, pochopitelně se také snažíme najít otce, pane doktore. Sally byla bohužel velice paličatá a nechtěla nám jeho jméno prozradit, proto jsme jí nemohli pomoci.“

„Dneska je dobrý každý šilink.“ Stephen Maxie, jak se zdálo, se přímo zvráceně snažil udržet téma rozhovoru. „A mám takový dojem, že Sally nebere ani státní přídavek na dítě.“

„Žijeme v křesťanské zemi, drahý bratře, a za hřích se má platit smrtí, ne několika šilasy příspěvku.“

Deborah sice mluvila šeptem, ale slečna Liddellová to slyšela a zdálo se, že tu poznámku slyšet měla. Paní Maxieová náhle usoudila, že je čas zakročit. Nejméně dva z hostů byli toho názoru, že to měla udělat už dřív. Paní domu nebyla zvyklá, aby se jí něco vymklo z ruky. „Chci zazvonit na Sally,“ pravila, „a tak bychom snad měli změnit téma rozhovoru. Zřejmě se znemožním, protože se hodlám zeptat na církevní slavnost. Víím, může to vypadat, jako bych vás sem pozvala kvůli tomu, ale my bychom opravdu měli přemýšlet o možném datu.“ Byl to předmět, k němuž všichni hosté rozhodně měli co říci. Když konečně přišla Sally, konverzace byla tak nejapná, jak si jen Catherine Bowersová mohla přát.

Když Sally obcházel stůl, slečna Liddellová ji sledovala. Jako by dívku po rozhovoru při večeři poprvé viděla zřetelně. Sally byla velice štíhlá. Těžké narudlé vlasy jí pod čepečkem padaly dolů, až se zdály na její štíhlou šíji příliš těžké. Dětské paže měla dlouhé, pod narudlou kůží se jí rýsovaly lokty. Široká ústa měla ukázněně zavřená, zelené oči se střízlivě soustřeďovaly na úkol. Slečny Liddellové se náhle zmocnil iracionální záchvat náklonnosti. Sally si počíná velice pěkně, opravdu velice pěkně! Vzhledla, aby zachytila dívčin pohled, a usmála se na ni, aby vyjádřila svůj souhlas a dodala jí odvalu. Jejich oči se v té chvíli setkaly. Celé dvě vteřiny hleděly jedna

na druhou. Pak se slečna Liddellová začervenala a odvrátila zrak. Rozhodně se musela zmýlit! Sally by se určitě nikdy neodvážila takhle na ni podívat! Celá zmatená a zděšená se snažila ten krátký zrakový kontakt analyzovat. Třebaže sama si ji měřila s protektorským výrazem souhlasu, v dívčích očích nevyčetla podřízenou vděčnost, jež byla příznačná pro Sally Juppovou z mariánského útulku, nýbrž pobavené opovržení, jakýsi náznak zarytosti a antipatie, jež svou intenzitou působily až děsivě. Pak se zelené oči sklopily a záhadná Sally byla opět poddajnou, podrobenou dívkou, oblíbenkyní slečny Liddellové. Onen okamžik však vykonal své. Slečny Liddellové se náhle zmocnila předtucha. Bývalou Sally doporučila bez výhrad. Vždyť všechno vypadalo tak uspokojivě. Dívka se jevila nanejvýš pozitivně. Snad až příliš dobrá pro práci na Martingale. Ale už se stalo a teď bylo pozdě uvažovat o tom, zda to bylo moudré rozhodnutí. Ze všeho nejhorší by byl Sallyin potupný návrat do Útulku u Svaté Marie. Slečnu Liddellovou v té chvíli poprvé napadlo, že příchod její favoritky na Martingale by mohl způsobit komplikace. Samozřejmě nemohla předvídat jejich rozsah ani to, že skončí násilnou smrtí.

Catherine Bowersová, která přijela na Martingale na víkend, toho během večere mnoho nepronesla. Byla to obyčejná slušná dívka, a proto ji poněkud zděsilo, když si uvědomila, že straní slečně Liddellové. Od Stephena bylo pochopitelně velice šlechetné a galantní, že se Sally tak důrazně zastal, Catherine však vždycky rozčilovalo, když její přátelé, kteří neměli představu o tom, co to je být ošetřovatelkou, vykládali, jaké má ušlechtilé povolání. Romantické představy jsou sice krásná věc, ale pro ty, kteří vynášejí po nemocných mísy a pracují mezi delikventy, je to jen malá útěcha. Svrběl ji jazyk, chtěla se zapojit do hovoru a povědět své, ale kvůli Deborah, která seděla u stolu proti ní, raději mlčela. Večere, jako ostatně všechny neúspěšné společenské záležitosti, se zdála trojnásobně dlouhá. Catherine si pomyslela, že snad v žádné rodi-

ně ještě tak dlouho neseseděli u kávy a že se mužští ještě nikdy tolik neloudali. Ale konečně bylo po všem. Slečna Liddellová se vrátila do útulku s náznakem, že by nebylo dobře, kdyby tam slečna Pollacková, její jediná zástupkyně, zůstala příliš dlouho sama. Pan Hinks zahuhlal, že se ještě musí připravit na zítřejší kázání, a zmizel v jarním vzduchu jako přízrak. Maxi-eovi a doktor Epps se pak spokojeně usadili kolem hořícího krbu v salonu a bavili se o hudbě. Nebyl to předmět rozhovoru, který by si Catherine vybrala. Dala by přednost dokonce i televizi, jediný televizor však měli na Martingale v Martině pokoji. Když už se mělo debatovat, Catherine doufala, že se řeč stočí na medicínu. Doktor Epps by mohl třeba poznamenat: No ovšem, slečno Bowersová, vy jste přece zdravotní sestra, to je pro Stephena moc pěkné, když má někoho, kdo sdílí jeho zájmy. Pak by se mohli bavit oni tři, zatímco by pro změnu zase Deborah ostrouhala a konečně by si uvědomila, že muži už mají po krk krásných ženských, které jsou k ničemu, třebaže jsou elegantně oblečené. Také by jí snad došlo, že Stephen potřebuje někoho, kdo rozumí jeho povolání a je schopen s jeho přáteli vnímavě i zasvěceně diskutovat. Ale to byl jen krásný sen a jako většina snů měl daleko ke skutečnosti. Catherine seděla, ruce vztahovala k chabému plamínku hořícího polena a snažila se vypadat nenuceně, zatímco ostatní se bavili o jakémsi hudebním skladateli se záhadným jménem Peter Warlock, o němž nikdy neslyšela. Snad jí jen vzdáleně připomínal zapomenutou dávnou minulost. Deborah sice tvrdila, že mu nerozumí, dokázala však jako vždycky se svou neznalostí koketovat. V její snaze zapojit Catherine do rozhovoru tím, že se jí zeptala na paní Bowersovou, spatřovala Catherine blahosklonnost, nikoli zdvořilost. A tak když nová služebná vešla se vzkazem pro doktora Eppse, pocítila úlevu. Jedna z jeho pacientek na vzdálené farmě začala rodit. Lékař se zdráhavě zvedl z křesla, otřepal se jako chundelatý pes a omluvil se. Catherine se chopila poslední příležitosti.